

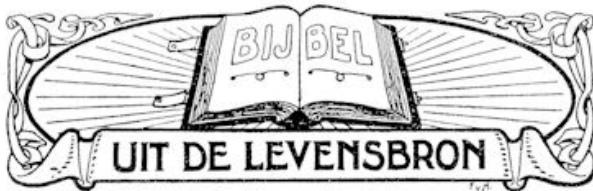
MEISJESLEVEN

CHRISTELIJK TIJDSCHRIFT
VOOR ONZE
VROUWELIJKE JEUGD.

ONDER REDACTIE VAN J. M. WESTERBRINK-WIRTZ EN P. KEUNING

MET MEDEWERKING VAN DE DAMES: JOHANNA BREEVOORT, H. S. S. KUYPER, J. H. KUYPER, J. L. F. DE LIEFDE, A. E. A. MONGERS, H. RIEMENS, C. STRIJDER, MARION VEREN, EN DE HEEREN: B. WESTERA, P. DE ZEEUW J.GZN. ENZ. REDACTIE-ADRES: REDACTIE „MEISJESLEVEN” TE BAARN — UITGAVE: UITGEVERSMAAATSCHAPPIJ E. J. BOSCH JBZN. TE BAARN Verschijnt den 2^{den} Donderdag van iedere maand. Abonnementsprijs f 1.95 per half jaar. Men verbindt zich voor een geheelen jaargang.

HEMELVAART.

En zij aanbaden Hem, en keerden weder naar Jeruzalem met groote blijdschap. Luc. 24 : 51.

Hoe kan er nu in het hart der discipelen blijdschap zijn?

Hadden zij niet veel meer reden om bitter bedroefd te wezen? Wij zijn immers reeds bedroefd, wanneer er een vriend van ons heengaat. En allermintst zij we blijde gestemd, wanneer we, afscheid genomen hebbende, naar huis terugkeeren.

Ook de discipelen hebben wel gevoeld, wat het heengaan van Jezus voor hen beteekende. Als Hij voor hun oogen opvaart naar den hemel, zien ze Hem na, zoolang ze kunnen. En dan is het eerst de engelenstem, die hen wekt uit het smartgevoel, dat hen bij dit afscheid heeft bevangen, als het, ook verwijtend, klinkt: Wat staat gij en ziet op naar den hemel?

De Heiland heeft Zijn jongeren niet ongevoelig gemaakt voor menschenlijke aandoeningen; integendeel. Wie met Jezus in aanraking komt, leert juist fijner en dieper en teerder voelen; ook het gevoel ondergaat door de invloed van den Heiland een zuivering. Het is dus zeer begrijpelijk, dat de discipelen ook scheidenssmart voelen. Maar zij mogen daar niet aan toegeven. Want het heengaan van Jezus moet hen bovenal zijn een oorzaak van groote blijdschap.

Daaraan herinnert de engel hen, als hij hen spreekt van de wederkomst van den Heiland. Want die wederkomst staat niet op zichzelf. Denkend aan die wederkomst gaan de discipelen eerst weer recht voelen, wie Hij is, die heenging. Hij is niet maar alleen een goed vriend, een eerbiedwaardig leeraar, neen, Hij is de Zoon Gods, de Koning der Koningen. En die wederkomst wijst op Zijn Koningsmajesteit, waarmee Hij nu daarboven zal bekleed worden. Zouden Zijn discipelen zich dáárin niet verblijden?

Maar er is meer. De Heiland zelf heeft gezegd, dat de Trooster tot hen zal komen. Hij heeft gezegd, dat Zijn heengaan ten nutte is van Zijn discipelen. Gaat Hij niet heen, de Trooster komt niet. Want Hij zal als de verheerlijkte Middelaar dien Trooster tot hen zenden. Straks, als Hij in den hemel Zijn plaats heeft ingenomen, zendt Hij Zijn Geest. Eerst dán. En daarom moeten de discipelen zich verheugen. Want zij weten, dat dat heengaan van Jezus voorafgaan moet aan de uitstorting van den Geest. De Heiland heeft het hen nog pas geleden gezegd. „En zie, Ik zend de belofte Mijns Vaders op u; maar blijft gij in de stad Jeruzalem, totdat gij zult aangedaan zijn met kracht uit de hoogte.”

Naar dat Jeruzalem zijn nu de jongeren, gehoorzamend aan het bevel van den Heiland, op weg. En vandaar nu hun groote blijdschap, die de scheidenssmart terugdringt.

Nu zij Jezus verloren hebben, zullen zij Hem terugontvangen meer dan ooit. Een wolk heeft Hem weggenomen van hun sterfelijk oog, ja, maar met het oog huns geestes zien zij Hem. Hun stoffelijk oor zal Hem niet meer hooren, maar de Trooster komt en die zal hen indachtig maken, alles wat Hij tot

hen gesproken heeft. De Heiland zal niet allen dag meer in hun nabijheid zijn, maar nooit zijn ze nog zóó innig met Hem vereenigd geweest als wanneer Zijn Geest over hen zal uitgestort worden.

Dat weten de discipelen, als ze terugkeeren naar Jeruzalem. Vandaar hun groote blijdschap.

En Jezus, die nu Zijn plaats in den hemel heeft ingenomen, heeft Zijn discipelen niet vergeten. Ook in dien hemel der heerlijkheid is Hij voor hen werkzaam. Hij is hen ten goede daar. Hij bidt voor hen. Hij bereidt hun plaats. Hij, het Hoofd van Zijn duurgekochte gemeente, stuwt zijn kracht door Zijn leden hier op aarde heen. Hij bewaart ze, Hij onderhoudt ze, Hij steunt ze. Hij trekt hun ziel naar boven. De jongeren, op weg naar Jeruzalem, is het, alsof zij de stem van den Heiland nog hooren: „En zie, Ik ben met ulieden alle de dagen tot de voleinding der wereld.”

* * *

Groote blijdschap. Maar die blijdschap wordt voorafgegaan door de aanbidding van Jezus. Eerst de aanbidding en dan de blijdschap. Wat zal dat een loven en prijzen van den Heere geweest zijn. Nu zijn eigenlijk de jongeren zichzelf vergeten. Nu denken ze niet meer aan de scheiding. Nu denken ze zelfs in de eerste plaats niet aan al datgene, wat hun door en in de hemelvaart van Jezus zal geschonken worden. Nu denken ze aan Jezus zelf, hun Meester en hun Heere. Straks, op den weg naar Jeruzalem, ja, dan zullen er voor die groote blijdschap honderd redenen zijn voor een. Maar de groote, alles-overheerschende reden is die, dat hun Heiland nu de eere ontvangt, die Hem toekomt.

Let er maar op. Later leest ge wel, dat de discipelen volhardende waren in het bidden en smeeken. Dan drijft de nood, de behoefte des harten bovenal, hun heen tot het smeekgebed, en dan is dat bidden ook mee de vrucht van 's Heilands hemelvaart. Maar daarover gaat het thans niet. Dit aanbidding, waarvan hier sprake is, is een loven en prijzen en danken. Een zich verblijden in de eere, waarmee de Koning der eere gehuldigd wordt. Het gaat hier in de allereerste plaats om Jezus zelf en om Jezus alleen.

Die aanbidding nu brengt groote blijdschap mee. Hoe moeten de jongeren zich niet verheugen over de eere van Hem, dien ze zóó liefhebben! Over Zijn opvaren in majesteit? Over Zijn triomf op dood en wereld? Groote blijdschap komt er in hun hart, als ze Hem aanbidden. En dan volgt hun heengaan naar Jeruzalem. Dan herinneren ze zich, wat die Koning der eere nu voor hen is. Wat Hij hun zal schenken. Wat Hij hun toëgezegd heeft. En dan wordt hun blijdschap nog te grooter. Dan gaan

zij straks naar den tempel, lovende en dankende God. En dan, als zij loven en danken en bidden en smeeken, te allen tijde, is dat hun voorbereiding, om de komst van den Heiligen Geest in te wachten.

* * *

O, als het nu Hemelvaart is, is het maar de vraag, of wij ook iets van de blijdschap der discipelen verstaan. En dan is het in de allereerste plaats wel de vraag, of de hemelvaart van Christus voor ons nog wel realiteit heeft.

Wij zullen het feit wel niet betwijfelen, we zullen de historie van de hemelvaart wel aannemen, maar dat is niet voldoende. Eerst moeten wij, zooals we zijn, aan het feit deelkrijgen. En wij moeten weten, dat die hemelvaart betekenis heeft ten opzichte van ons persoonlijk leven. De zegen van die hemelvaart moet ons toevloeien.

Eerst dan wordt ook de blijdschap van die discipelen ons deel. En eerst dan zullen wij het verstaan, dat die hemelvaart ons, ons zelf, verbindt met den hemel en met Jezus. Eerst dan zullen wij het ervaren, dat wij zonder die hemelvaart arm zouden zijn en verloren.

Geen heilsfeit kan uit de rij van de heilsfeiten gemist worden; er zou geen Hemelvaart zijn zonder 'n Paschen en geen Pinksterfeest zonder Hemelvaart. En zoo zouden wij dan ook zonder de hemelvaart van Jezus die groote blijdschap niet kennen, die het deel der discipelen geworden is.

Maar 't allermeest moeten we er ons toch met de discipelen in verblijden dat Jezus nu gehuldigd wordt als de Koning der eere en dat Hij de lof en de prijs ontvangt, die Hij waardig is.

Eerst moet er, zal onze blijdschap volkomen worden, de aanbidding zijn.

Laat ons dat verstaan, opdat ook de hemelvaart van Jezus een kracht worde in ons leven. Zonder die aanbidding geen knielen voor Jezus. Daarzonder geen gehoorzamen aan Jezus. Daarzonder geen blijdschap in Jezus. En daarom ook zingt de Kerk des Heeren het den zanger van ouds na:

Hij, de Vorst der aard,
Is die hulde waard.

K.

Geest der Waarheid, blaas daarhenen,
Dat de nevel samenrol!
Maak heel de aard, door U beschenen,
Van des Heeren kennis vol.

Ten Kate.

Weer lei hij haar arm in de zijne, maar nu was 't met haar volle besef dat ze op hem leunde.

„Ga je tot aan de tram mee?” vroeg ze.

„Nee, tot aan je huis. Zoo ver ik kan. En morgen mag ik toch weerkomen? Wanneer ga je altijd wandelen? Ik moet me eerst goed realiseeren, dat m'n geluk werkelijkheid is, eerder kan ik m'n hoofd niet weer bij de studie te houden.”

„Kom dan morgen maar terug. Want ik reken er juist op, dat je nu dubbel hard werkt,” zei ze met haar oude schelmsche lachje.

.....

Mijnheer Ter Wille schreef den blos, die Rie's wangen kleurde, eerst toe aan haar wat haastig binnenkomen. Ze zouden toch juist aan tafel gaan, toen ze de bel overhaalde. Maar toen onder 't eten wel de blos wat wegweek, doch 't licht in haar oogen bleef schijnen, zei hij: „m'n geneesmiddel schijnt u goed gedaan te hebben, zuster.”

„Maar dan u nog dacht, mijnheer,” gaf zij terug.

Na den eten ging ze naar boven, naar mevrouw.

„Ziezoo, dat is een andere zuster, dan er vanmiddag uitging,” zei mevrouw tevreden. „Als ik van mijn eerste wandeling zoo opknap...”

„U zou niet zoo lang weg mogen blijven, de eerste keer”, lachte Rie.

Maar daarna, toen mijnheer nog even een eindje om was gaan loopen, biechtte ze aan mevrouw wat haar zoo anders maakte dan gisteren.

„Arm kind, wat moet je geleden hebben. En dan tegen niemand te kunnen klagen,” zei mevrouw meewarig.

„Maar nu is 't alles goed. En eigenlijk was mijn ellende ook mee m'n eigen schuld. Ik had hem méér moeten vertrouwen,” vond Rie nu.

Mevrouw glimlachte „Ik behoef niet te vragen, of u hem liefhebt,” zei ze.

.....

Een klein jaar later kwam Meyenveld wat bleek en mager, en eigenlijk oververmoeid, maar voor zijn laatste examen geslaagd, in Rotterdam bij Wim en Bertha, waar Rie nu haar tehuis had.

Hij bracht, behalve de tijding van z'n slagen, nog de mededeeling, dat z'n werk op 't bureau van den uitgever, die de krant, waaraan hij meewerkte, exploiteerde, ongeveer zou verdubbelen, maar z'n salaris ook zóó verhoogd was, dat ze er op trouwen konden.

„Ik kan me 't nog niet indenken, dat het wachten nu heusch voorbij is,” zei Rie, toen ze samen waren.

„Je zult het toch moeten gelooven,” zei hij glimlachend.

„Het lijkt een droom. Soms lijkt al wat gebeurd is, me een droom.”

„Maar de winst, die het lijden bracht aan ons persoonlijk leven, is geen droom, wel Rie?”

„Nee,” zei ze zacht. „Vroeger zocht ik enkel 't schoone leven. Op z'n mooist zou ik getracht hebben ook wat schoonheid te brengen in 't leven van minder-bedeelden. Pas het lijden leerde me 't geheim van 't gelouterde leven.”

„We weten nu, dat ons leven en onze liefde, ja, dat we zelf aan God toebehooren. En dat weten zal ook straks ons samenleven richting geven,” vulde Meyenveld aan.

En z'n belijdenis klonk als een belofte.

Dezer dagen konden we lezen, hoe een aantal vrouwen voor een onweder schulde in een gebouwtje, waarin o.m. kruit was geborgen, en hoe een dezer vrouwen door, tegen het verbod in, een sigaret aan te steken, een ontploffing veroorzaakte, waarvan velen het slachtoffer werden. Dat vrouwen, wanneer ze zich eenmaal de gewoonte van rooken hebben eigen gemaakt, hieraan nog hartstochtelijker hechten dan de mannen, zou men ook kunnen afleiden uit het volgende eigenaardige arbeidsconflict in Engeland:

De *Daily Mail* schrijft: Een merkwaardige staking is te Leeds uitgebroken, waar n.l. 100 meisjes, werkzaam in een groote fabriek, den arbeid hebben neergelegd, ten einde de wederindienstneming te verkrijgen van vijf vrouwelijke collega's, die wegens rooken onder het werk waren ontslagen.

De firma had een streng verbod uitgevaardigd tegen 't rooken in arbeidstijd. Vrijdagmiddag werden de vijf meisjes betrapt en op staanden voet ontslagen. Dadelijk daarop legden de andere arbeidsters het werk neer, en eischten dat de ontslagenen weer in dienst zouden worden genomen. De firma weigerde dat volstrekt. Het is, zegt ze, een kwestie van discipline, en raakt geenszins een of ander principieel punt van arbeidscontract, bezien van het standpunt der vakvereeniging.

Nog een andere kwestie, de vrouw aangaande, houdt de Engelschen bezig. Het betreft nu niet een aantal werkneemsters, maar een werkgeefster, en 't gaat over niets meer of minder dan 't plaats nemen in het Hoogerhuis. De zaak is deze: